

звучене са близки. *Пигрицион* се идентифицира с *Калето* на североизток от с. Горно Александрово. (Берова 2005: 14–18))

Мануил Фил споменава, че в ръцете на Михаил Глава падат *Камена*, *Сотирополис*, *Мокрен*, *Пачово*. Няма съмнение, че *Сотирополис* е с. *Сотирия* или крепостта североизточно от него, а *Мокрен* е при с. *Мокрен*, Сливенска област. Зад името *Камена* се крие селището *Камена*, известно по-късно от османски източници. То се е намирало в м. *Юрта*, североизточно от Сливен. Там има следи от преградни стени и шлага от желязна руда. То е и сред Сините камъни, което съответства и на името му. Подобно наименование е известно и днес – м. *Камена алча*, намираща се на петстотин метра южно от руините. Пътят между *Камена алча* и *Юрта* е с име *Демир йол* ('Железният път'), а чешмата – *Демир йол кайнак*. Със сигурност може да се каже, че *Камена* е било рударско селище. Проучване в това отношение е извършено напоследък. (Господинов, под печат)

В поемата на Мануил Фил за пръв път се споменава името *Твърдица* и крепостта *Червезица* (Българско военно изкуство 1958: 560; Попов 1982: 40–42). Там *Твърдица* е с името *Вердица*. Повечето изследвачи не уточняват местоположението на *Червезица*. Йонов, като изхожда от името на едно късно селище – *Чираджий*, намиращо се до останките на крепостта *Калята*, североизточно от Шивачево, счита, че *Червезица* е именно там (Йонов 1999: 68–73).

В края на XIII и началото на XIV в. Сливенско се споменава във връзка с борбите на Византия и България за Крънското деспотство. То е управлявано последователно от братята на цар Смилец, чичото на цар Тодор Светослав Тертер и накрая от родственици на Шишмановци. Обхващало е долината на р. Тунджа докъм с. Бинкос, а известно време и Сливенско (Попов 1982: 9–28). На изток от с. Близнец, от северната страна на стария път *Друма* и сега личи преградна зидана стена, за която има вероятност да е била част от границата с Византия. Районът от Копсис (вероятно към Казанлъшко – Карловско) до Сливен (Стливнос) на няколко пъти преминава от български във византийски ръце и обратно. Важно указание на летописеца Георги Пахимер е, че вратите на крепостите доброволно се отваряли пред българите. Явно е, че населението в този район е било българско. Това личи и от топонимията в Сливенско. Тя се е запазила предимно в планинските райони, където по-късно българското население намира убежище при османските нашествия. Много от названията имат старинен, доосмански произход. Като старинни се очертават групи имена с различни окончания: *Нивица*, *Черкица*, *Бобенице*, *Вървице*, *Габрице*, *Градйце*, *Пръс(т)ниче*, *Орлийце*, *Торице* и др.; *Косматовец*, *Лодовец*, *Прогледец*, *Пирдонковец*, *Йонелец*, *Стежараница*, *Тилилещ* и др.

Като старинни български се очертават и имена като *Въртон*, *Голеш*, *Гръбеш*, *Камене*, *Кичеста*, *Кутра*, *Лом*, *Мотрун*, *Меховете*, *Предела*, *Пряслап*, *Рупов дол*, *Сировете*, *Средорът*, *Стубел*, *Стулица* и др.

В част от името на извора *Пъндар бунар* край Сливен е съхранена старата славянска носовка. В две названия е налице старинната дума за *стол* в Сливен – *скомен*.